

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΞΥΠΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Οί άσχημοί άδελφοί Παρίσι, Ποιός άρεσε περισσότερο στην κ. Ντ' Αρζανσόν. Τά κλλάια του ντέ Φριέζ. Ένας έξυπνος χαρακτήρισμός της Σοφίας Άρνου. Όταν ο Ναρμπόν άπαγγέλει ο κόσμος... νυστάζει!... Η άδηκτικότης του Ταλλεϋράνδου. Τό δώρο του προς την κ. Ταλλιέν. Ένα φύλλο συκής!... Η προκήρυξις του Σουβαρώφ. Όπως τά ταμπουράλα.

Έρώτησαν κάποτε την κυρία ντ' Αρζανσόν. την σύζυγον του Έγνουγού του Λουδοβίκου 14ου, ποιός από τους δύο άδελφούς Παρίσι τής άρεσε περισσότερο. Σημειώσατε ότι οι άδελφοί αυτοί εφημίζοντο, στο Παρίσι, για τη μεγάλη τους άσχημιά. — Όταν είμαι με τον έναν, ...προτιμώ τον άλλον! άπήντησεν έξυπνότευα ή κυρία ντ' Αρζανσόν.

Μιά μέρα, ο ντ' Αρνού-Μπακούλαρ πήγε νά επισκεφθή τον διανοούμενο και περίφημο ευφυολόγο κόμητα ντέ Φριέζ. Τόν βρήκε στο δωμάτιο της τουαλέτας του την ώρα που χτενιζόταν θύλοντας δέ νά τον κολλιμεντάρι του ειπε: — Ω; και τά μαλλιά σας άκόμη έχουν κάτι από τη μεγαλοφυαία σας. — Φέρο'τε μου έν τοναυτή περιτύπια ένα ψαλλίδι, νά τά κόψω και νά σας τά δώσω νά τά φορέσετε ως περούκια! άπήντησεν ευφρόνεστα ο ντέ Φριέζ.

Έπαινοϋσαν κάποτε έννοιον της Σοφίας Άρνου κάποιος σύγχρονος της άριστοκρατίαςσα, φημιζόμενη για τό πλήθος των έρωτικών της περιπειτιών. — Πράγματι, ειπε ή Άρνου, εινε θαυμασία γυναίκα!... Τρέφει ξεχωριστή συμπάθεια πρός... ο λ ο τ ο ν κ ο σ μ ο !...

Ό κόμης Λουί ντέ Ναρμπόν, ο μοναδικός φίλος του Ταλλεϋράνδου, περπατούσε μιά μέρα μαζί του, και τού άπήγγειλε τους τελευταίους στίχους του. Στη στροφή ενός δρόμου, ο Ταλλεϋράνδος παρετήρησε, στο αντίκρονο πεζοδρόμιο, έναν διαβάτη που χασιμουριάταν. — Βλέπεις, Ναρμπόν, ειπε τότε στον φίλο του, τι κάνεις για νά έλθης την κακήν συνήθεια να άπαγγέλεις πάντα δυνατά !...

Ό Ταλλεϋράνδος άρχισε τό στάδι του, ως γνωστόν, ως άββάς. Στά 1801, ή κυρία Ταλλιέν, άκούσασα νά γίνεται λόγος στα σαλόνια για τό πνεύμα του νεαρού άββά, θέλησε νά τον γνωρίση και τον προσέκαλεσε στο σπίτι της. Ό νεαρός άββάς έδέχθη την πρόσκληση, κι έπισκέφθη την κ. Ταλλιέν ή οποία τον υπεδέχθη φρονιτάς ένα φόρεμα άραχνοϋφαντο, μέσα από τό οποίο διεφαινετο όλο τό σώμα της.

Ό νεαρός άββάς νέος τότε άκόμη, ήταν υπερβολικά συνεισταλμένος. Τάχασε λοιπόν όταν ειπε ότι ντυμένη την κ. Ταλλιέν. Κοκκίνησε, άρχισε νά ξεροκαταπίνη, κι έχασε τά λόγια του. Η κυρία Ταλλιέν άρχισε νά τον περσιζή για την συστολή του αυτή, και ο Ταλλεϋράνδος έφυγε κατατροματισμένος. Την επομένη ή κυρία Ταλλιέν έλαβε ένα μεγάλο κιβώτιο επί του οποίου ύπηγε ή έξης έπιγραφή: «Πολυτελής άμφίσησι για την κυρία Ταλλιέν». Έσπευσε λοιπόν νάνοίξη με συγχινηση τό κιβώτιο, φαντάζεσθε όμοις την έκκλησή της όταν ειπε ότι μέσα σ' αυτό δέν περιεείχeto παρά... ένα φύλλον συκής! Τότε μόλις έννόησεν ότι έδραχκετο περι έκδικίσεως του νεαρού άββά.

Ό Ταλλεϋράνδος ήταν καστικότερος στους ανθρώπους, τους όποιους δέν συμπαθούσε. Μεταξύ αυτών συγκατελέγετο και ο Μαρξ, δούξ ντέ Μπασσάνο. — Δέν γνωρίζω παρά ένα μόνον άνθρωπον ήλιθιώτερο του Μαρξ!... ειπεν μιά μέρα ο Ταλλεϋράνδος. — Ποιον; τον έρώτησαν. — Τόν... δούκα ντέ Μπασσάνο!

Μετά την δεινήν ήττα που υπέστη στην Έλβετία ο στρατάρχης Σουβαρώφ έδημοσίευσε μιά κομπωδή προκήρυξη άπειθυνομένην στους στρατιώτες του. — Δέν βαρύνεστε! ειπεν ο βασιλέως της Πρωσίας όταν του τό άνήγγειλαν αυτό. Ό Σουβαρώφ μοιάζει με τό ταμπουράλο: όσο πιο δυνατά τό χτυπούν, τόσο περισσότερο θόρυβο κάνει!

καρέκλα και κυτταί τη νεκρική συνοδεία που βγήκε κι έβλας στο δρόμο και προχωρεί κάτω άπ' τις πιπεριές. Κάνει μ' εϋλάβεια τό σταυρό του και ψαλλοϋδάει. — Άμομοί έν δδφ... άμομοί έν δδφ Κυριού άλληλουτίασασα!... Χάρης Σταματιου

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

ΤΟ ΠΕΤΡΩΜΕΝΟ ΦΙΔΙ

Τό νιό τ' άντρώγεο αιγά στο λόγο άνηφορίζει κρατούμενο άπ' τά χέρια. Λάμπει στα μάτια του ή χαρά· ή άγάπη τούς γιομίζει τις δύο καρδιές μ' άστέρια.

Τό πρόσωπο της νιόνυφης δλόγομο φεγγάρι! Λάμπει φλοισιά γιομάτη. Λεβέντικα στο πλάγι της πατιός τό παλληκάρι με φορεσιά χιονάτη!

Μάγια ή πλανεύτρα ή "Άνοιξη καλόβουλη τούς στένει μες στη γλυκειά της ώρα: Τά σπάρτα, την άργάμπελη, τη λυγαριά άνθοισμένη κι' όλα της γής τά δώρα.

Γιατί κ' ή Φύση δλόγορα γάμους ώραιούς γιορτάζει, παντρεύει τά λουλουδία, με δαχτυλλία φρωτεινά βλογαίει κι' άρροβωνιάζει πουλιά και πεταλοϋδία.

Και πάει τό νιό τ' άντρώγεο νά στήση τη φωλιά του σ' ένα λευκό σπιτάκι, μικρό όσο κείν' στην κορφή (δοξάζω τ' όνομά του!) τό "Άη Γιώργη τό έκκλησάκι.

Ξάφρον, από βράχον κούφαλο, νιάνοντας τό κρού διχαλωτό γλωσσίδι, πετιέται σταχτοπράσινο κι' όλόρθο τό θερίο ό τάπικας, τό φίδι!

Κακή φωτιά στα μάτια του τά στρογγυλά σπιθίζει! Δειπιδωτό, φριχτό, τό σαραντάπληχο κορμι νιάνοντα: σφουρίζε τό στήμα τ' άνοιχτό!

Κι' ο νιός, που μίς στις φλέβες του τό αίμα έχει πυρσώσει, κι' άντρας, νά όρμηση βούλεται, τό φίδι νά κοικώση ή πρώτος νά πεθάνη!

Μά νά! ή γυναίκα έπρόφρασε, τό θάνατο άψηφάει πετιέται πρώτη εκείνη! Τι νά την κινή τη ζωή—έρμη ζωή κι' άς πάη! χωρίς τον άντρα άν μείνη!

Κ' έτσι, θυσία προσφέρεται. Με χέρια σταυρωμένα, παρακαλεί και κλαίει, και στο έκκλησάκι του βουνοϋ, με μάτια βουρκαωμένα, όρνει φωνή και λέει:

— "Άη Γιώργη μου θαματούργε, πρόφρασε, τρέξε, ιδέ μας! μεγάλη σου είναι ή χάρη! Σε κράζω μ' όλη την ψυχή, "Άη Γιώργη, γλύτωσε μας, "Άη Γιώργη, καθάλαξη!"

Κι' ο θάμα! νά στοϋ υπέρβηγον τό κόνισμα σαλεύει του "Άη Γιώργη ή ζωργαφιά, παίρνει ζωή κι' όλόσωμη θεριεύει, γιγαντεύει, με ήρωική όμορφιά!

Τό χρυσοπέταλο άτι του τον φέρει φτερωμένο σε τρόπαια καινωρία, σάν όταν στον παλιό καιρό πατούσε σκοτωμένο τό Δράκοντα με φούρια.

Φλόγα στους ώμους τό μαντί του Άγιού και φουντάνει! Μά πριν τό θείο κοντάρι τό κρούσι, από τον τρόπο του τό φίδι μαρμαράνει και γίνεται λιθάρι!

Στό φτωχικό τό κόνισμα ο "Άη Γιώργης ξαναμπάνει στεργά από τ' άγιο θάμα. Σταυροκοπιέται τό καλό τ' άντρώγεο, διαβαίνει και πάει... και πάει άντάμα.

Κι' άπόμειν' έτσι ο τάπικας στην άκρη κεί του δάσου σαράντα όρηγιές λιθάρι, Σαράντα νάσαι βλογητό και μέγα τ' όνομά σου "Άη Γιώργη καθάλαξη!"

Στέφ. Δάφνης

Στά χωρία της Μεσσηνιας σέφεται ένας ώραιός λαϊκός θρύλος, που άνε' φέρεται σ' ένα περσιζο λιθινό όμοιασμα δράκοντος, εθρικομένο σε στενά μονοπάτι μεταξυ δύο βουνών. Άπό τό θύλιο αυτό ενπνευσθη την άνατομή μπαλλάντα του ο ποιητής κ. Στέφ. Δάφνης. Άηιοιοιεύεται εδώ για πρώτη φορά.